

## J. K. sorsbeteljesülése

J. K. némán kísért a barlangból, letelepedett a harmatos fűbe, és hosszasan elbámészkodott az előtte csörgedező folyón. Valaki egyszer azt mondta, hogy az emberi sors olyan, akár a folyó, a kedve szerint hömpölyög vagy csordogál, időnként eltűnik a föld gyomrában, hogy kiszámíthatatlan földalatti pályája után egyszer újra megjelenjen a felszínen, de az embernek megadatott, hogy gátat építsen ki rá, és a saját igényeinek megfelelően el irányítsa a folyását. J. K. mindig kételkedett ebben a szemléletben, csak hogy amíg korábban az első felével nem tudott egyetérteni, most inkább a második részét tartotta hamisnak.

Az élet értelmének megválaszolásán kívül legfiatalabb kora óta aligha érdekelte más. Tudta, hogy ez a kérdés többé-kevésbé minden gondolkodó lényt foglalkoztat, de úgy vélte, mindaddig, amíg erre a kérdésre nem kap megfelelő választ, minden más, amit az életében tesz vagy tehet, lényegtelen és másodrendű erőfeszítés marad. Alig múlt húsz, amikor álmában egy ismeretlen hang azt súgta neki, hogy a lelkét mardosó kérdésre csak egy bölcs aggastyántól kaphat kielégítő magyarázatot, aki túl az Óperencián, a hótakaróval borított Üveghegység egyik rejtett barlangjában él. Hasztalan marasztalták szülei és barátai, csökönyös maradt elhatározásában, és még másnap útra kelt.

Évekig kóborolt, hol egyedül, hol idegenek társaságában. Számos izgalmas történetnek volt a részese, és számtalan másikról hallott meséket. Volt nincstelen csavargó és kolduló hajléktalan, de bohémek hőse és romantikus szerető is egyaránt. Olykor éhezett, máskor dőzsölt, hált palotákban rózsailatú batisztlepedőkön, de kietlen tájakon létesült fegyházak nedves kőfekhelyein is. Egyszer sírt, máskor nevetett, szeretett és gyűlött, néha elveszítette a reményt, hogy később új erővel feltöltve folytassa útját. Egyesek örültek, amikor elment, másokat megbántott távozásával, de a kérdések kérdésének megválaszolása mindennél fontosabb volt számára, és nem sajnálta érte az áldozathozatalt, az idő pedig múlt, tavaszt nyár váltott fel, ősz, tél, majd ismét: tavasz, nyár, ősz, tél következett, ki tudja hányszor, mígnem egy kora reggeli órán J. K. meg nem érkezett életútja célállomásához.

Bekiáltott, de senki sem szólt ki, vagy jött ki elébe. Még egyszer megpróbálta, hasztalan. Félszegen bemerészkedett a sötét odúba, és óvatosan lépkedve egyre beljebb ment. Száz méterre lehetett a bejárattól, amikor egy kis világosság tűnt fel előtte. Arra vette az irányt. A

barlang tetején tátongó szűk hasadás vetette a fényt, amelynek köszönhetően fél évszázadig tartó kalandos barangolás után a barlang falán lógó régi tükörben végre valahára megpillantotta a bölcs aggastyánt.

Percekig szótlánul bámulta, nézte a beesett szemgödrök fölött összerándult homlokát, figyelte enyhén görbe saszorát és a belőle kikandikáló szőrszálakat, hosszú, dús, hófehér haját és szakállát, majd elmosolyodott. Az aggastyán is ugyanezt tette. Nem, J. K. nem kérdezett tőle semmit, hiszen felesleges lett volna. Már tudta a választ. Némán kísértelt a barlangból, letelepedett a fűbe, és hosszasan elbámészkodott az előtte folydogáló folyón...